

13. INT. LUCAS LÄGENHET – VARDAGSRUM; DAG

Detalj, ett konstfoto av en mycket vacker, blundande kvinna, som ligger utsträckt över en säng i törnrosasömn. Fotot hänger på väggen i Lucas vardagsrum. Laura står framför fotot och studerar det. Luca tittar på henne från en designersoffa i andra änden av rummet.

LUCA

(som om han upplevde ett visst behag i att såra)
Hon har ett väldigt intressant ansikte att fota.

Laura tittar ner, hennes ansikte uttrycker väldig trötthet, också utsatthet. Hon rätar på ryggen, anlägger ett oberört ansiktsuttryck, vänder sig mot Luca och går mot soffan. I rummet finns ett flertal anslående tavlor och konstobjekt. En skulptur bredvid dörren in till vardagsrummet består av en liten pojk-skyldocka med en strypögla kring halsen, gjord av den typ av lyxigt rep som avgränsar den röda mattan från publiken vid till exempel biopremiärer. Skyldockan står med ansiktet vänt in mot väggen, och andra änden av repet är fäst vid dörrhandtaget. Laura slänger en blick på en liten skulptur som står på en bokhylla och består av en gravid barbiedocka i en guldfiskskål, innan hon sätter sig i soffan.

LUCA

(smeker Lauras arm som för att ursäkta sig för fotot, men det syns att han njuter av den svartsjuka han framkallat)
Jag har aldrig fotat dig, eller hur? (han drar tillbaka handen och ser på henne) När jag arbetade idag kom jag att tänka på en gammal vän till mig i Milano. En samlare.

LAURA

Vad samlar han?

LUCA

(sträcker ut armen för att plocka fram en ask med rulltobak ur ett glasskåp bredvid soffan)
Han har ett kabinett med medeltida tortyrredskap i sin villa.

Vi ser fönstret och de vita gardinerna som rör sig i en lätt vind. Solskenet indikerar tidig eftermiddag. Lucas hand stänger glasskåpsdörren.

LAURA

(sardoniskt men också roat)

Aha! Din "trevliga" kompis med den stora, eleganta villan som du tipsade mig om när jag letade efter ett rum i Milano! Tur att jag fick rollen i Dresden istället, så

jag slapp utstå hans gästfrihet. Jag skulle inte ha velat hamna bland de andra kadavren i hans privata rum.

LUCA

Du skulle ha gillat en av hans små tingestar som brukade användas vid kastrering av hedningar och kungamördare. (tar tag om hennes handleder) Han har också en fantastisk kollektion av kedjor och redskap som man använde på häxor. (han lägger huvudet på sned, tittar på henne och ler) Jag fick just en idé.

LAURA

(ryggar tillbaka, sårbar)
Jag vill inte bli fotograferad av dig.

LUCA

(leende, fortfarande med hennes handleder i ett fast grepp, lättsamt men med stark känsla under den sarkastiska tonen)
Tror du hade sett väldigt intressant ut i kedjor! (kysser henne på halsen, sedan drar han sig tillbaka) För visst är du en liten häxa. En liten blond häxa! (ser på henne i begär och beundran)

LAURA

(drar sig ur hans händer, lutar sig undan honom och studerar honom, tonfallet är kallt)
Så underligt att se sig själv genom din lins.

LUCA

(drar sig omedelbart tillbaka och behärskar sig. börjar rulla en cigarett, säger med spelad men likväl genuint sårad självömkan)
Det är nog lika bra du slipper det. Jag har inte fotat på snart tre år. Men alla ser vi världen genom filter. Annars skulle vi knappast klara av att leva. Och man måste tro på det där filtret, som din hyresvärd skulle säga.

LAURA

(stirrar tankfullt ut genom fönstret)
Ängel, präststudenten? Jag pratade faktiskt med honom om tro igår.

Mörker.

14. INT. LUCAS LÄGENHET – KORRIDOR, SOVRUM; NATT.

LAURA

(V.O.)

Jag sa till honom att ingen av oss kan låta bli att försöka göra oss av med våra filter och se vad som finns

därbakom, att vi vill se trots att vi är rädda för vad vi vill.

Laura står i dörröppningen till sovrummet, iklädd nattskjortan. Hon tittar intensivt på Luca, som sover i sängen. Sedan vänder hon sig om och tassar tyst, försiktigt genom korridoren fram till mörkrumsdörren där vi tidigare sett Luca gömma dokumenten.